

Week 11 ga je
voor jezelf

Wintersport was nog nooit zo spannend

Dit is een roman. Alle beschreven personages en situaties zijn ontsproten aan de rijke fantasie van de auteur. Eventuele overeenkomsten met de werkelijkheid berusten uitsluitend op toeval.

Copyright © 2023 Florian van Basten Batenburg
Een uitgave van Pink Peacock Publishing, Rotterdam

ISBN: 9789090377315

NUR 301

Druk: 1e druk, november 2023

Omslagontwerp: Communicatie Team
Boek begeleiding: Christine Pannebakker
Redactie: Froukje Aben

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.florienvanbasten.nl

*Kom in de mood met de Spotify playlist
Week 11 ga je voor jezelf*

Het gebruiken van de code gaat als volgt;

- *download en open de Spotify app*
- *ga onderin naar de zoekpagina*
- *tik rechtsboven, naast de zoekbalk op het cameraatje*
- *geef de nodige toestemmingen aan de app*
- *scan de code en dans, zwijmel of feest mee*

1.

Dit is beter dan een orgasme. Lekker in Lech skiën en in de volle zon op het terras de beste plek ooit geregeld. Flesje wijn erbij. Bekenden tegenkomen die daar ook met vriendinnen zijn. *Life is good.*

Het skiën ging een stuk beter dan gisteren, toen was de sneeuw papperiger en merkte ik dat ik een beetje angstig was. Sinds die beenbreuk ben ik voorzichtiger geworden. Niet fit en half-invaliden zijn, dat wil ik nooit meer meemaken.

‘Met die wijn in mijn benen heb ik geen zin om nog met een of andere bus terug naar Sankt Anton te gaan. Zullen we een taxi nemen?’, zeg ik terwijl de rest met een serieuze blik de bustijden staat te bekijken.

‘Nou, kijk eens aan meiden. *Ask and it is given.* Het antwoord staat recht voor onze neus. *Universe at work.*’

Een taxibusje met een verveelde chauffeur, zijn bus half op de stoep, recht voor onze neus. Vandaag gaat echt alles perfect.

‘Ladies, als we een taxietje nemen hebben we ook meer tijd om in de zon op het terras te staan. Het was gisteren een stuk kouder, dus ik neem het er vandaag graag van’, dram ik opgewekt door. ‘We gaan gewoon met de taxi, geen gezeur.’

Dus in mijn beste *kaus bausen*-Duits vraag ik: ‘*Können Sie ons nach Sankt Anton fahren?*’

De man knikt van ja en duikt weer in zijn kruiswoordenpuzzelboekje. Uit zijn radio klinkt ‘*A Sky full of Stars*’ van Coldplay.

Hopla, geregeld. Als je toch in een vijfsterrendorp bent, dan sluit je de dag ook vijfsterrenluxe af. Mijn dag kan niet meer stuk.

‘Meiden, dit is echt zo relaxed’, zeg ik opgetogen.

‘Kan die man ons straks ook niet van ons appartement naar de Mooserwirt brengen?’, vraagt Sophie.

‘Ja, top-idee.’

‘Doen. Even spullen dumpen bij het appartement en door’, zeggen de dames in koor.

‘Kijk nou: het hele terras staat vol. Ga jij even wat witbiertjes halen, dan zoeken wij een lekker plekje in die *Sonne*.’

‘Prima’, zegt Sophie en ze beweegt soepel tussen de mensen door naar de buitenbar.

‘Lotte, wat een topdag was het vandaag, hè?’

‘Ja, ging echt lekker. Veel lekkerder dan gisteren, toen we direct uit de taxi op onze ski’s stapten’, antwoordt Lotte terwijl ze om zich heen kijkt.

‘Man, ik zak echt superdiep weg in de sneeuw hier. Zie jij niet een plekje waar we kunnen zitten?’, vraag ik aan Lotte. We kijken om ons heen. Alle picknicktafels in de terraskuil onder ons staan vol met borrelende mensen. Daar komen we niet meer tussen. Hadden we gisteravond beter geregeld.

‘He, moet je die gasten zien. Allemaal in eenzelfde oranje jasje’, zeg ik.

‘Ziet eruit als een jaarclub’, zegt Lotte met een grijns op haar gezicht.

Ik bekijk de groep die naast de buitenbar staat. Zo’n typische mannengroep op vakantie. Beetje onrustig, hun omgeving scannend, grote bekken die samen bier staan te drinken. Lekker boeiend. Een man met donker krullend haar kijkt mij recht aan. Geen bekend gezicht. Zal wel een of ander herendispuut of hockeyteam zijn dat een skireünie heeft.

Ik kijk om me heen om te zien of er een beter plekje voor ons is, zodat ik niet langer tot mijn enkels in de sneeuw zak. Dit is niet heel *chill*. Ik zie twee vrouwen in bijna identieke blauwe skipakken op een stalen randje zitten. Van het type beste

vriendinnen die steeds meer op elkaar gaan lijken. Als zij een beetje op zouden schuiven, zouden Lotte en ik daar met z'n tweeën kunnen zitten.

'Zou wel fijn zijn als deze *chicks* hier even opschuiven, dan kunnen we ook op dat randje staan of zitten', zeg ik tegen Lotte terwijl ik met mijn hoofd richting de olijke tweeling knik.

'Wachten we gewoon even. Of we kijken ze weg. Stelletje heksen zijn we toch', lach ik.

'Ah, daar is het bier. Man, wat heb ik een dorst.'

'Dames, ik heb er ook maar een paar flesjes shotjes bij gevraagd, anders wordt het wel een heel saaie avond', lacht Sophie. Uit haar zakken steekt een verzameling groene flesjes.

'Zo, heb je wilde plannen?', vraagt Lotte. Sophie kijkt ondeugend en zegt: 'Je kent mij toch, dat zou ik nooit doen', en geeft een vette knipoog.

Ik moet lachen. Ja, die grappen kennen we. Sneaky Sophie. Vroeger smokkelde ze ook nog wel eens een man mee naar binnen. Betrapten we haar de volgende ochtend. Stond ze weer met haar gezicht in de plooi. Had ze nog net haar nonnenkostuum niet aan. Stille wateren, diepe gronden.

'Meiden, ik moet er niet aan denken om hier met een of andere dronken aap te rotzooien', zegt Sophie. We kijken haar aan en schieten in de lach.

'Alsof jij vroeger nooit de bloemetjes buiten hebt gezet, Lotte!', roept Sophie.

'Toen was ik jong, onbezonnen en dronken', lacht Lotte.

'*Always keep your eye on the price, ladies*', zeg ik met een streng gezicht en een wijzend vingertje in de lucht. We schieten in de lach.

'Gelukkig hebben we Roos bij ons', grapt Sophie.

'Noemde iemand mijn naam?', zeg ik en doe alsof ik verbaasd ben.

Voeger vond ik flirten en mannen versieren hartstikke leuk. Moest het wel een leukerd zijn. Aantrekkelijk en grappig. Ik kom eigenlijk nooit meer een man tegen die daaraan voldoet.

Ik moet er eigenlijk ook niet aan denken. Net als die dronken kerel die gisteren tijdens het eten mijn been pakte. Ik wist niet hoe snel ik over de rest heen moest klimmen om aan de andere kant van de tafel te gaan zitten. Zo'n vijftiger die over zijn huwelijk klaagt en losse handjes krijgt als hij gedronken heeft. Gatver.

Lotte loopt even weg voor een gesprekje, terwijl wij lekker onze biertjes staan te drinken.

‘Wie was dat?’, vraag ik als ze terugkomt.

‘Een van mijn klanten. Ik heb hun huis van top tot teen gestyled en mag nu ook hun vakantiehuizen op Vlieland en in St. Moritz doen. Die lui kunnen echt niet lachen van het geld. Die hebben verderop ook nog een of ander vet *rooftopappartement*.’

‘In wat een wereld werk jij toch. Alleen maar superrijke klanten.’

‘Ja, het is echt bijzonder. Ze hebben superveel geld, maar snappen echt niks van het leven. Ik ben ook een soort lifecoach en therapeut voor ze. Ze vertellen mij alles. Over hun relaties, problemen, noem maar op. Ik style niet alleen hun huis, ik style hun hele leven.’

‘More money, more problems.’

‘Ja, soms wel, ja.’

Naast ons is opeens beweging. De blauwe pakkentweeling staat op.

‘Oh, hé kijk, die chicks staan op. Kom gauw, even dat plekje claimen’, zeg ik terwijl ik op het stalen randje stap. Ik wankel een beetje, het is toch hoger dan ik dacht.

‘Ja, vanaf hier hebben we goed uitzicht. Oeh, wel een beetje wiebelig. Zou toch lullig zijn als we nu van dat randje zouden

donderen en dan met een gipsvlucht terug naar huis moeten’, zeg ik lachend.

‘Haha, ja echt *té gênant*’, giechelt Lotte.

‘Ik heb wel goed overzicht vanaf hier. Zie nog niks lekkers.’ Ik tuur de borrelbak met picknicktafels in. In het midden, aan een van de tafels trekt één van de mannen mijn oog. Hij ziet er goed uit. Jaar of dertig gok ik. Donker haar, sportief, lacht veel en het lijkt erop dat hij grapjes maakt. Hij lijkt op iemand die ik van vroeger ken, maar ik kan even niet op zijn naam komen. Heb ik wel vaker. Mijn ogen onthouden gezichten beter dan mijn brein namen onthoudt. Hij is vrolijk en heeft een leuke *vibe* om zich heen. Hij danst op de typische *après-skischlagermuziek* die aanstaat. Hij is echt de *centre of attention* van de tafel. Ik vind hem heel aantrekkelijk. Met hem zou ik wel plezier willen maken, beetje zoenen, verder niks. Nou ja, kansloos, ik ben tien jaar ouder dan hij. En getrouwd, dus het is sowieso geen optie. Eens kijken of ik oogcontact kan maken. Een beetje flirten mag toch wel?

‘Nou, daar staat wel iets, maar veel te jong. Oh, wat erg!’, zeg ik lachend tegen de meiden terwijl ik van het randje afstap.

Lotte en ik gaan naast elkaar zitten met onze rug naar het plein onder ons. Zit niet heel lekker. Ik verzit en schuif mijn rechterbeen over de rand, zodat ik wijdbeens kom te zitten. Zit ook voor geen meter.

‘Worden er bij jullie in het dorp veel leuke dingen georganiseerd?’, vraag ik aan Lotte die een half jaar geleden naar Hillegersberg verhuisd is, terwijl ik blijf verzitten om een comfortabele houding te vinden.

‘Oh ja joh, Roos. Er wordt bij ons veel op touw gezet. Lang leve Hillegersberg. Het kan niet op!’

Vanuit mijn linkerooghoek wordt mijn aandacht getrokken door een man in een zwarte skibroek die een beetje een aparte pose aanneemt. Wat doet hij nou?, schiet er door mijn hoofd.

‘Bij ons mag dat wel wat meer, vind ik. Kralingen is een beetje braaf. Allemaal keurige mensen. Wat dat betreft zou ik liever in Hillegersberg wonen. Daar wordt meer geborreld en gefeest.’

‘En hoe is het nu met die plannen van jullie voor een vakantiehuis?’

‘Philip wil graag investeren in een chalet. Kunnen we vaker skiën met de kids.’

‘Heb jij meteen weer een mooi stylingobject waar je nieuwe klanten mee aan kunt trekken.’

‘Zeker weten’, grijnst Lotte.

Mijn ogen schieten weer naar die man in de zwarte skibroek. Hij staat drie meter verder met zijn rechterbeen op het randje waar wij op zitten, zijn rechter elleboog nonchalant op zijn knie. Zijn kin leunt op zijn rechterhand. Wat is dat voor geforceerde houding? Het lijkt alsof hij iemand zoekt, maar ook weer niet. Hij komt mij bekend voor, maar door zijn zonnebril kan ik zijn gezicht niet goed zien. Dat ik hem van de zijkant zie, helpt ook niet. Mijn ogen blijven twee seconden hangen. En dan nog langer. Hij loopt weg.

En dan valt het kwartje.

Neeee, denk ik. Dat is Michiel. Mijn grote, geheime liefde van vroeger. Nou ja, soort van geheim. Hij had een vriendin, ik was single.

‘Wat is er?’, vraagt Lotte.

‘Volgens mij zag ik net mijn ex, Michiel. Kom meiden, we gaan bier halen’, hoor ik mijzelf zeggen, terwijl ik met een grote glimlach op mijn gezicht de buitenbar inloop voor een nieuwe ronde met nieuwe prijzen.

